

v úvahu, že by šla sama na kolej a zírala do zdi. To by nedopadlo dobře.

Prošly travnatým atriem do fakultní knihovny. Lili si pověsila kabát na opěradlo dřevěné židle a odešla pro knížky.

Millie sjela na své židli níž a odemkla mobil. Prsty jí svrběly, zatoužila otevřít instagram a podívat se, co dělá. Celé léto se držela. Přece nezahodí tři měsíce abstinence.

Naštěstí ji vyrušila zpráva od mámy. Na displeji se objevilo selfie rodičů a Aileen před kinem v obchodním centru Silverstone se vzkazem: *Zdravíme! Chybíš tady!*

Pousmála se. Byla v Pannabay už měsíc a týden. Každý druhý víkend jezdila domů, ale pořád si na tu vzdálenost zvykala. Nikdo ji na tenhle šok nemohl připravit. Nové město, nová škola, nový pokoj, noví spolužáci...

Lili práskla učebnicemi o stůl. Millie nadskočila a setkala se s jejím rentgenovým pohledem. „Ven s tím, Amelie, a nedělej blbou.“

Millie zamumlala: „Dneska má narozeniny.“

„Kretén.“

„Mohla bys mu tak, prosím, neříkat?“ zašeptala Millie a poslala omluvný pohled studentům u vedlejšího stolu.

Lili pokrčila rameny a zalistovala učebnicí. „Čerpám jen z toho, co vím.“

„Když já nevím, co víš.“

„To je nevhoda toho, když se rozkecáš o svém bývalém, zatímco jsi namol.“

Millie se chytla za kořen nosu. Displej jejího mobilu se rozsvítil a Lili po něm zašilhala.

„Nekecej, další zpráva!“ Oči se jí rozšířily. „To je znamení.“

„Jo,“ přitakala Millie, „je to znamení, že jsi mi stáhla aplikaci, o kterou jsem se neprosila.“

„Kdyby tě tak strašně srala, tak už je smazaná... Jak se týpek jmenuje?“

„František,“ zamumlala Millie.

Jeho profil si nepamatovala, byl prostě jeden z mnoha.

Neměla čas si ho připomenout, protože na židli naproti ní dopadl potrhaný batoh a za ním vůně kořeněné kolínské. Dorazil Oskar.

„Co je?“ zeptal se a přelétl pohledem z jedné na druhou.

„Millie napsal další kluk,“ vysvětlila Lili.

Oskar si zahákl za ucho dlouhé blondáté vlasy, odhalil tak černý tunel v uchu, a automaticky shrábnul Milliin mobil. „*Ahoj, nechtěla bys někdy zajít na jídlo?*“ přečetl nahlas.

Millie vystřelila ze svého místa a ohnala se po Oskarovi, ale ten s pobaveným úšklebkem uhnul.

Objevila se známá dlouhá paže ve flanelové košili, která Oskarovi vytrhla mobil z ruky.

„Děkuju,“ naznačila Millie rty, když jí Ben mobil vrátil.

Usmál se. Tmavé vlasy mu ve vlnách padaly do čela, tvář měl dočista oholenou a jeho rty byly dokonce plnější než Liliiny. V klidném moři jeho očí se Millie vždycky ztrácela. Pokud se na Oskara dívalo hezky, u Bena to platilo dvojnásob.

„Doufám, že jsme tady naposledy,“ zašeptal Oskar, když si vytahoval tablet z batohu. „Tahle část *college experience* mě teda moc nechytla.“

Lili k němu posunula jednu z knih. „Prosím. Jakmile budeš hotový s touhle, už sem tenhle semestr nemusíš vkročit.“

„Millie, ty už to máš?“ Ben zamával knihou ve vzduchu.

„Jo, já ji dočetla už, ehm, před měsícem.“

„A půjdeš s Františkem na jídlo, když máš tolik volného času?“ zeptal se Oskar.

„Do toho ti nic není,“ odvětila Millie.

Oskar zvedl ruce na znamení porážky.

„Četli jste ten text, co nám poslala Monroeová?“ vyzval dal Ben.

„Ne,“ odpověděla Lili.